

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **O. R.**, narozen „X“,
státní příslušnost Republika Kazachstán,
bytem „X“,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, oddělení
pobytového správního řízení Ústecký kraj,
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem,**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2020, č. j. OAM-12203-13/TP-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2020, č. j. OAM-12203-13/TP-2019, jímž byla zamítnuta dle § 75 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) jeho žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a v rozporu s § 2 odst. 1 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“). Dále namítal, že je napadené rozhodnutí v rozporu s ustanovením § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaný nepostupoval tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přijaté řešení tedy neodpovídá okolnostem daného případu a není přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
3. Žalobce trval na tom, že i v případě, kdy je rozhodnutí správního orgánu činěno na základě utajované informace, nemůže odůvodnění takového rozhodnutí obsahovat jen strohé konstatování, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu. Správní orgán není zbaven povinnosti své rozhodnutí řádně odůvodnit. Jeho závěry musí být odůvodněny s ohledem na zachování práv účastníka řízení. S poukazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2015, č. j. 5 A 83/2011-39, žalobce konstatoval, že míra odůvodnění by měla být dána výsledkem posouzení konfliktu mezi zájmem na ochraně utajovaných informací na jedné straně a transparentností rozhodování na straně druhé. Dle žalobce by z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí mělo být patrné, zda například žalobce představuje aktuální nebezpečí, v jaké oblasti, o jaký typ informací ve stanoviscích se jedná či jaké závažné informace obsahují. Zdůraznil, že nikdy proti němu nebylo zahájeno trestní řízení, nebyl s ním projednáván relevantní přestupek, je nekonfliktní osobou a nikdy neměl výchovné problémy. Uvedl, že je na území České republiky již 14 let a je plně integrován do společnosti, o čemž svědčí jeho úspěšné studium na střední škole. Zdůraznil, že se nezajímá o politiku, ani se v ní nijak neangažuje, a nerozumí tedy argumentu žalovaného, že podporuje násilí k prosazení politických cílů. Uvedené skutečnosti dle žalobce v žalobou napadeném rozhodnutí nejsou obsaženy a zohledněny, a proto je považuje za nepřezkoumatelné.
4. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že žalovaný nepřihlédl ke skutečnosti, že v současné době disponuje doplňkovou ochranou dle zákona č. 325/1999, o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), která je mu pravidelně prodlužována. Poukázal na nekonzistentní přístup žalovaného, kdy v rámci řízení o doplňkové ochraně ji žalobci bez dalšího prodlužuje a v řízení o povolení k trvalému pobytu uvádí, že je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu.
5. Ve vztahu k posouzení přiměřenosti zásahu napadeným rozhodnutím do soukromého a rodinného života žalobce, poukazoval žalobce na skutečnost, že žalovaný neuvedl, jaké nebezpečí žalobce představuje, ale přesto dospěl k závěru, že se jedná o dostatečně závažný důvod, aby mohlo být právo žalobce na soukromý a rodinný život omezeno. Poukázal rovněž na skutečnost, že při posuzování zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života žalovaný uvedl v rozhodnutí nesprávný údaj o délce žalobcova pobytu na území České republiky. Uvedl rovněž, že žalovaný poukazuje na to, že pouze bylo upřeno žalobci nejvyšší pobytové oprávnění, ovšem nezabýval se konečnými důsledky rozhodnutí o neudělení trvalého pobytu, které mohou vést k situaci, kdy na území České republiky žalobce nebude moci legálně pobývat. Žalovaný se tedy nezabýval nejen pobytovou situací rodiny žalobce a její historií na území, ale nevzal v potaz ani žalobcovu pobytovou budoucnost. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobci byla doplňková ochrana udělena za Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

účelem sloučení rodiny s jeho nezletilými sourozenci, nejpozději osamostatněním těchto sourozenců zanikne důvod pro její prodlužování. V ten okamžik již bude žalobce na území České republiky několik desetiletí a jeho vazby na území a společnost se ještě prohloubí a upevní. Následná nutnost opuštění území České republiky v důsledku nemožnosti získání žádného pobytového oprávnění by pro žalobce nepochybně znamenala výrazný zásah do jeho soukromého a rodinného života. Pobytovou budoucnost žalobce však žalovaný vůbec neřešil, a to přestože s velkou pravděpodobností důvod, pro který mu nebylo povoleno k trvalému pobytu uděleno, bude zřejmě trvat i následně (minimálně bude představovat žalobcovu minulost, od které se žalobce nebude moci oprostit).

6. Žalobce dále uvedl, že v České republice žije od roku 2006. Studuje střední školu a plánuje po jejím dokončení se finančně podílet na chodu domácnosti svých rodičů. Jeho otec pracuje jako svářeč a matka se stará na mateřské dovolené o domácnost. Se starostí o domácnost a mladší sourozence žalobce matce pomáhá. Žalobce mluví česky a kazachštinu ovládá pouze v základech. Zdůraznil, že nikdy nebyl členem žádné náboženské či jiné sekty ani ideologii žádné sekty nepodporoval v Kazachstánu ani v České republice. V Kazachstánu sice má příbuzné, ale ti mají již své rodiny a prarodiče jsou již staří. V případě nuceného návratu do Kazachstánu by tam neměl prakticky žádné zázemí. Kromě nejbližších příbuzných není žalobce s nikým z Kazachstánu v kontaktu. Žalobce trval na tom, že od České republiky se mu dostalo pomoci a našel zde nový domov, proto nemá žádný důvod jakkoli ohrožovat bezpečnost této země.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření zdůraznil, že žalobce žádal o nejvyšší pobytový status, jehož udělení není automatické po splnění předpokladů pro jeho získání. Uvedl, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2015, č. j. 5 A 83/2011-39, se netýká povolení k trvalému pobytu, ale nabývání a pozbývání občanství České republiky. S poukazem na nálezy Ústavního soudu publikovaný pod č. 393/2016 Sb. žalovaný trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí řádně odůvodnil. Žalovaný dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, sp. zn. 4 As 1/2015, a ze dne 29. 3. 2019, sp. zn. 9 Azs 81/2019, dle kterých nebyl žalovaný v předmětném řízení povinen ani oprávněn zkoumat pravdivost utajované informace, která byla podkladem rozhodnutí, ale byl povinen pouze zabývat se její věrohodností, přesvědčivostí a relevantností.
8. Dále žalovaný zdůraznil, že ustanovení § 169m odst. 3 zákona o pobytu cizinců je zvláštní úpravou vztahující se k náležitostem odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Požadavky ustanovení § 169m odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobou napadené rozhodnutí dle žalovaného splňuje.
9. Žalovaný rovněž trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí odpovídá okolnostem daného případu a není nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. S ohledem na obsah utajované informace žalovaný trval na tom, že neměl jinou možnost, než žádost žalobce podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců zamítnout, neboť z utajované informace vyplývá, že žalobce ohrožuje bezpečnost České republiky. Dále uvedl, že jediným důsledkem rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce je to, že nebude disponovat povolením k trvalému pobytu. Za situace, kdy je žalobce oprávněn na území České republiky pobývat na základě doplňkové ochrany dle zákona o azylu, není žalobou napadené rozhodnutí dle žalovaného způsobit jakkoli negativně zasáhnout do žalobcova soukromého a rodinného života.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10. K otázce posouzení obav žalobce z neprodloužení doplňkové ochrany dle zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobce musí své argumenty uplatnit právě v řízení o prodloužení doplňkové ochrany, a nikoli v tomto řízení. Žalovaný se nemohl v předmětném řízení zabývat důsledky situace, která by mohla hypoteticky nastat v budoucnosti. Jeho povinností bylo pouze posoudit přiměřenost dopadů žalobou napadeného rozhodnutí, a nikoli provádět všeobjímající hodnocení či prognózu vývoje pobytové situace žalobce včetně spekulace, zda bude, či nebude žalobci prodloužena doplňková ochrana dle zákona o azylu.

Replika žalobce

11. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že ačkoliv žalovaný poukazoval na skutečnost, že rozsudek, na který žalobce odkazoval, se netýká řízení o udělení trvalého pobytu, sám pak odkazoval na rozsudky týkající se odlišných řízení. Na použitelnosti závěrů obsažených ve výše zmiňovaném rozsudku Městského soudu v Praze žalobce setrval.
12. Dále žalobce namítal, že pokud existují pochybnosti o pravdivosti utajované informace, není možné dojít k závěru, že je tato informace přesvědčivá. Dle žalobce za situace, kdy jeho chování je bezproblémové, což dokládá jeho čistý trestní rejstřík a neexistence výchovných opatření ze strany školy, na které studuje, není možné, aby správní orgán neměl pochybnosti o pravdivosti, a tedy i věrohodnosti utajované informace.
13. Dále žalobce poukázal na rozhodovací praxi Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která v případech, kdy byla cizinci prodlužována doplňková ochrana dle zákona o azylu a tato doplňková ochrana trvala, rozhodovala tak, že v řízení o povolení trvalého pobytu nemůže odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra zamítnout žádost cizince s poukazem na ohrožení bezpečnosti státu, když toto ohrožení nebylo shledáno v rámci řízení o prodloužení doplňkové ochrany.
14. K otázce zániku doplňkové ochrany žalobce uvedl, že nejde o hypotetický případ, neboť v budoucnu nepochybně dojde k neprodloužení jeho doplňkové ochrany, až se stane soběstačným a nezávislým na výživě rodiny. Bez povolení k trvalému pobytu, které je jediným pobytovým oprávněním, o které lze žádat v režimu doplňkové ochrany, pak bude muset žalobce opustit území České republiky. Nejedná se tedy o hypotetickou situaci, ale o situaci, která v budoucnu nastane. Žalobce trval na tom, že žalovaný musí hodnotit všechny dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, tedy i ty, které nastanou v budoucnu, včetně odhadu a hodnocení vývoje pobytové situace žalobce.

Jednání soudu

15. Žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení ve znění repliky. Zdůraznil, že podezření, že představuje nebezpečí pro bezpečnost České republiky, považuje za křivé obvinění. Důvodem pro závěr žalovaného v tomto směru je utajovaná informace, se kterou neměl možnost se seznámit. Dle žalobce je tato informace zobecnující a týká se všech Kazachů či muslimů. Jistě není vztažena přímo k jeho osobě. Zdůraznil, že je v České republice plně integrován, studuje, nemá žádné kázeňské problémy a má čistý trestní rejstřík. V budoucnu plánuje vydělávat si na své živobytí prací. České republice přináší samá pozitiva. Do Kazachstánu se vrátit nemůže, neboť on i jeho rodina by tam byli pronásledováni pro svoji víru. V České republice je již 14 let. Chtěl by

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zde trvale zůstat. Neudělal nic špatného a chce prospívat tomuto státu. Poukázal na skutečnost, že mu byla prodloužena doplňková ochrana dle zákona o azylu a při projednávání žádosti o doplňkovou ochranu nebylo shledáno, že by mohl znamenat nějaké nebezpečí pro bezpečnost státu. Uvedl, že doplňková ochrana mu asi brzy skončí, a proto potřebuje, aby mu bylo přiznáno povolení k trvalému pobytu. Pro dokreslení své integrace do české společnosti předložil maturitní vysvědčení, vysvědčení z čtyř ročníků střední školy, potvrzení o přijetí k dalšímu studiu na střední škole a doklady o tom, že úspěšně reprezentoval ČR v řecko-římském zápase. Poukázal rovněž na skutečnost, že některým Kazachům v Ústí nad Labem byla původně zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu, ovšem na základě odvolání jim následně povolení k trvalému pobytu bylo uděleno. Zdůraznil, že stát má právo rozhodnout, že mu neudělí povolení k trvalému pobytu, ovšem nemá právo jej obviňovat ze skutečností, kterých se nedopustil. Zdůraznil, že do ČR přicestoval jako dítě a neměl žádnou možnost mít styk se skupinami, které by mohly ohrožovat bezpečnost státu.

16. Pověřená pracovnice žalovaného při tomto jednání soudu odkázala na písemné vyjádření k žalobě. Dále uvedla, že integrace žalobce v České republice nijak nezmenšuje riziko, které je popsáno v předmětné utajované informaci. Jeho bezúhonnost rovněž nevyvrací údaje uvedené v utajované informaci. Poukázala na skutečnost, že v současné době je vedeno řízení o prodloužení doplňkové ochrany žalobce, v němž doposud nebylo rozhodnuto. Podotkla, že v rámci posuzování rozhodných skutečností pro přiznání doplňkové ochrany jsou používána jiná hlediska než v řízení o povolení k trvalému pobytu. Současně zdůraznila, že pojem hrozby nebezpečí pro stát je v zákoně o pobytu cizinců užíván na několika různých místech a vždy je třeba posuzovat závažnost této hrozby ve vztahu k institutu, v jehož rámci je posuzován. V tomto směru odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. Toto usnesení se sice vztahuje k výkladu pojmu veřejný pořádek, ovšem dle pověřené pracovnice žalovaného lze závěry z tohoto usnesení využít k výkladu pojmu hrozba nebezpečí pro bezpečnost státu. Uvedla, že závažnost hrozby k rozhodnutí o neudělení povolení k trvalému pobytu postačuje v nižší intenzitě, než jaká by byla nutná v případě posuzování možnosti vyhoštění cizince, či při posuzování možnosti udělení doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Naposledy byla doplňková ochrana žalobci prodloužena v srpnu 2018 s tím, že vycestování žalobce do země původu by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Zdůraznila, že utajovaná informace, na základě které bylo rozhodováno v daném řízení, v době předchozího prodloužení doplňkové ochrany žalobce ještě neexistovala.
17. Při jednání soudu byl proveden referát ze správního spisu včetně provedení referátu z odděleně vedené utajované informace vedené správním orgánem mimo správní spis pod sp. zn. D-255/2019-OAM. Tato utajovaná informace byla usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 6. 2020, č. j. 16 A 50/2020-47, vyloučena z nahlížení, a proto v souladu s ustanovením § 49 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) byl referát z této utajované informace proveden při jednání soudu pouze za přítomnosti pověřené pracovnice žalovaného, která se prokázala příslušnou prověrkou pro stupeň utajení „Důvěrné“, a ostatní osoby byly usnesením předsedy senátu pro část jednání soudu, kdy probíhal referát z této utajované informace, vyloučeny.

Posouzení věci soudem

18. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

19. Ve vztahu k informacím, které nebyly v rámci správního řízení žalobci zpřístupněny, se podle názoru soudu úprava týkající se přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů neuplatňuje. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63, publ. pod č. 1951/2009 Sb. NSS, „[v] této specifické situaci to naopak musí být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými.“ S tímto názorem, který Nejvyšší správní soud dále rozvinul např. ve svém rozsudku ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, publ. pod č. 2602/2012 Sb. NSS, se zdejší soud plně ztotožnil, a proto se při přezkumu napadeného rozhodnutí ve vztahu k utajovaným informacím neomezil pouze na obsah žaloby.
20. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný dostatečně neodůvodnil, z jakého důvodu shledává nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. V tomto směru soud připomíná, že skutečnost, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu, žalovaný zjistil z utajované informace, jež byla v souladu s § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců vedena odděleně od správního spisu, a to pod sp. zn. D-255/2019-OAM. V ustanovení § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení; úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi. Toto ustanovení je nutno považovat za zvláštní úpravu ve vztahu k obecné úpravě vztahující se k odůvodnění správních rozhodnutí zakotvené v § 68 odst. 3 správního řádu. Proto v daném případě není možné úpravu obsaženou v § 68 odst. 3 správního řádu v rozsahu týkajícím se utajovaných informací aplikovat.
21. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl: „Informace obsahuje popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušnou službou, popisuje konkrétní jednání účastníka řízení, včetně jeho přesného časového rámce, jednání je popsáno do detailu a působí tím věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací též přesvědčivě. Popisované jednání účastníka řízení je také relevantní ve vztahu k důvodu tohoto rozhodnutí, kterým je nebezpečí, které účastník řízení představuje pro bezpečnost České republiky a jejích obyvatel, a to svou zaměřeností na osoby či skupiny, které propagují užití násilí k dosažení svých politických a jiných cílů.“ Dále je v žalobou napadeném rozhodnutí uvedeno: „V poskytnuté informaci bylo jednání účastníka řízení dostatečně popsáno, zdrojem těchto informací je navíc operativní činnost uvedené služby prováděná podle zák. č. 154/1994 Sb., o bezpečnostní informační službě.“ Rovněž je v žalobou napadeném rozhodnutí uvedeno, že z utajované informace je patrné, „že vychází z osobní činnosti, jednání a chování účastníka řízení, vztahuje se k delšímu časovému období a poskytuje takové podklady pro rozhodnutí správního orgánu, ze kterých si lze učinit úsudek o jejich Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

věrohodnosti“. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nad rámec daný ustanovením § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců zabýval charakterem jednání žalobce, které je popsáno v utajované informaci, konkrétností zjištěných skutečností a věrohodností závěrů obsažených v utajované informaci. S ohledem na uvedené tedy soud považuje žalobou napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.

22. K námitce žalobce, že žalovaný měl přihlédnout ke skutečnosti, že mu v minulosti byla opakovaně prodlužována doplňková ochrana dle zákona o azylu, aniž by správní orgány tvrdily, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu, soud konstatuje, že v daném případě vycházel žalovaný z utajované informace, která byla vyhotovena v roce 2019, tedy až po doposud posledním rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany, které bylo v případě žalobce vydáno již v roce 2018. V předcházejícím řízení o prodloužení doplňkové ochrany tak správní orgány neměly údaje obsažené v utajované informaci k dispozici, a nemohly je tedy v rámci rozhodování zohlednit. Současně samotná existence trvání doplňkové ochrany dle zákona o azylu je pak zcela irelevantní v případě, kdy v rámci řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu správní orgán na základě utajovaných informací dospěje k závěru, že existuje důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu, neboť není vyloučeno, že by cizinec pobývajícím na území republiky na základě doplňkové ochrany dle zákona o azylu v průběhu trvání doplňkové ochrany začal vyvíjet činnost, která by mohla ohrozit bezpečnost státu. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je výslovně uvedeno, že žalobce pobývá na území České republiky na základě udělené doplňkové ochrany. Z toho vyplývá, že žalovaný tuto skutečnost nepominul, ale blíže se jí pak již ve vztahu k závažnosti zjištění obsažených v utajované informaci nezabýval, neboť uvedená skutečnost neměla žádnou relevanci ve vztahu k posouzení skutečností obsažených v utajované informaci. Tuto námitku shledal tedy soud zcela nedůvodnou.
23. Ve vztahu k posouzení přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života žalobce soud konstatuje, že se touto otázkou žalovaný zabýval na straně 3 až 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Na tomto místě soud podotýká, že ve vztahu k posouzení uvedené otázky zohlednil žalovaný skutečnost, že žalobce v době vydání rozhodnutí pobýval na území České republiky legálně na základě udělené doplňkové ochrany dle zákona o azylu, a proto ani zamítavé rozhodnutí v daném řízení nemohlo mít za následek povinnost žalobce opustit území České republiky. Z žalobou napadeného rozhodnutí rovněž jednoznačně vyplývá, že žalovaný vzal v úvahu skutečnost, že na území České republiky pobývají legálně rovněž rodiče žalobce a jeho 5 sourozenců. Dle soudu však žalovaný zcela správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, ze kterého vyplývá, že zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu může jen výjimečně být nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života cizince, neboť o nepřiměřený zásah by se mohlo jednat pouze v případě, kdy by za takový zásah do rodinného a osobního života bylo možno považovat pouhé vycestování cizince z území České republiky. S ohledem na obsah utajované informace a s přihlédnutím ke skutečnosti, že zamítavé rozhodnutí o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu nemohlo mít za následek nutnost vycestování žalobce, dospěl soud k závěru, že žalovaný řádně vyhodnotil otázku přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, když dospěl k závěru, že vzhledem k závažnosti skutečností uvedených v utajované informaci není případný zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřený, a předmětnou námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24. K poukazu žalobce, že žalovaný měl zvažovat dopady předmětného rozhodnutí do budoucna, soud uvádí, že k takovým spekulacím není v daném řízení prostor, neboť předmětem posouzení v rámci správního řízení musí být pouze existující relevantní skutečnosti. Pokud žalobce uváděl, že v budoucnu mu jistě bude odebrána doplňková ochrana, již v současnosti požívá, soud podotýká, že mu nic nebrání následně řešit svou pobytovou situaci novou žádostí o povolení k pobytu (trvalému či dlouhodobému), v rámci které budou znovu posouzeny veškeré relevantní skutečnosti a není vyloučeno, že pokud se žalobce vyvaruje činností, ve kterých by mohlo být spatřováno riziko pro bezpečnost státu, bude postoj státních orgánů v tomto směru přehodnocen a žalobce dosáhne povolení k pobytu.
25. K poukazu žalobce na rozhodování správních orgánů ve věcech jiných Kazachů soud konstatuje, že pro rozhodnutí v daném řízení byl rozhodující obsah utajované informace, která se vztahovala přímo k osobě žalobce, proto poukaz na rozhodování ve věcech jiných osob totožné národnosti je v tomto případě zcela nepříhodný.
26. Dále se soud v souladu s již výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 5/2008-68, podle kterého jsou soudy povinny suplovat aktivitu žalobců a ve vztahu ke skutkovým a právním otázkám týkajícím se podkladů pro rozhodnutí přezkoumávat napadená rozhodnutí bez ohledu na uplatněné žalobní body ze všech hledisek, která z povahy věci mohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí, zabýval skutečnostmi uvedenými v utajované informaci.
27. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, je smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné, ne vyfabulované, které poskytují dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28, publ. pod č. 2825/2013 Sb. NSS, dále platí, že posuzování informační hodnoty určitého zjištění je nutně vždy úvahou pravděpodobnostní, založenou v určité míře na odhadu. Proto někdy pro závěr o existenci bezpečnostního rizika postačí zjištění, že je pravděpodobné, že příslušná zákonem předvídaná skutková podstata byla naplněna. Může tomu tak být ovšem pouze v případě, že taková eventualita je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění a že se na základě dostupných údajů jeví být významně pravděpodobnější než jiná v úvahu připadající vysvětlení. Podle Nejvyššího správního soudu „... by tedy postačoval konkrétní popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné. Za těchto podmínek by si již soud mohl učinit úsudek, zda jsou natolik věrohodné, aby mohly zasáhnout do osudu jednotlivce...“. Na zmíněný rozsudek navázal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3 As 63/2012-25, v němž vyslovil, že soudy nemohou přezkoumávat pravost a pravdivost podkladů poskytnutých zpravodajskou službou, ve kterých jsou předmětné utajované informace obsaženy; to však neznamená, že by soudy ve správním soudnictví nemohly zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci. Uvedené závěry shrnul rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, publ. pod č. 3667/2018 Sb. NSS, a doplnil, že „[ž]alovaný [Národní bezpečnostní úřad] ani správní soudy sdělení zpravodajských služeb nepřezkoumávají v takovém rozsahu a takovým způsobem, který je ve správním soudnictví obvyklý. Judikatura nicméně zdůraznila, že byt' jde o podkladové akty, nemohou být zprávy zpravodajských služeb pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Žalovaný i správní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení.“

28. S uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že stejná pravidla týkající se obsahu utajovaných informací a možnosti soudu ověřit si věrohodnost, přesvědčivost a relevanci zpravodajské informace musí platit i v řízeních vedených podle zákona o pobytu cizinců. To znamená, že v případě, že je některý podklad rozhodnutí utajovanou informací a správní orgány postupují v režimu § 169m zákona o pobytu cizinců, je nezbytné, aby utajovaná informace obsahovala dostatek údajů k tomu, aby správní orgány a následně soud rozhodující ve správním soudnictví mohly zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost této utajované informace a její relevanci pro posouzení, zda cizinec skutečně představuje ohrožení bezpečnosti státu či veřejného pořádku. Jako podklad pro rozhodnutí proto nemůže obstát utajovaná informace, ze které není patrné, jakým způsobem byla získána a o jaká (a jak věrohodná) konkrétní skutková zjištění se opírá.
29. Vycházejí z těchto úvah soud zhodnotil utajovanou informaci vedenou pod sp. zn. D-255/2019-OAM a shledal, že předmětná utajovaná informace obsahuje dostatek údajů k tomu, aby správní orgány a následně soud rozhodující ve správním soudnictví mohly zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost této utajované informace a její relevanci pro posouzení, zda existuje důvodné nebezpečí, že žalobce by mohl ohrozit bezpečnost státu. Předmětná informace obsahuje dle soudu konkrétní skutková zjištění, která umožňují považovat závěry v ní obsažené za dostatečně věrohodné, přesvědčivé a relevantní pro závěr, že existuje nebezpečí, že žalobce by mohl ohrozit bezpečnost státu. Soud proto dospěl k závěru, že předmětná utajovaná informace představuje dostatečný podklad pro rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
30. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že námitky žalobce jsou nedůvodné a předmětná utajovaná informace je způsobilým podkladem pro žalobou napadené rozhodnutí. Proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. července 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)